OPŁATA POCZTOWA UISZCZONA RYCZAŁTEM.

Rok II. 15 marca 1933 r. № 6.

EGZEKUCJA SĄDOWA

ORGAN ZAWODOWO-KORPORACYJNY
KOMORNIKÓW SĄDOWYCH

Cena numeru zł. 2.—

WARSZAWA

TREŚĆ:

Wydawca: **Zarząd Główny Zrzeszenia Komorników Sądowych Rzeczypospolitej Polskiej**

Komitet Redakcyjny:

Daroszewski, Januszowski, Lutostański, Mieczyński, Tasarek.

Redaktor: **Bolesław Borzęcki.**

Adres Redakcji i Admin.: Warszawa, ul. Kredytowa 16 m. 29.
lokal Zrzeszenia Komorników Sądowych Rzplitej Polskiei.

Konto P. K. O. 23.452

Redaktor przyjmuje codziennie (prócz sobót i świąt)
przy ul. Ogrodowej 25, tel 282-62, od godziny 16—18.

Prenumerata miesięczna — zł. 4.—, kwartalna — 12.—
Cena ogłoszeń: Strona — 100 zł., ½ str. — 50 zł., ¼ str. — 25 zł., 1/8 str. — 12 zł., 1/16 str. — 6 zł.

Rękopisów redakcja nie zwraca.

Memorjał Zarządu Głównego do Pana Ministra Sprawiedliwości.

W wykonaniu uchwały Zarządu Głównego z dn. 4 marca r. b. p. Ministrowi Sprawiedliwości został złożony niżej zamieszczony memorjał w sprawie ustalenia przez Komisję Weryfikacyjną nabytych praw służby państwowej przez komorników, którzy przed objęciem tych urzędów pozostawali uprzednio na stanowiskach urzędników państwowych.

Do Pana Ministra Sprawiedliwości w Warszawie.

Rozporządzeniem Pana Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 grudnia 1932 r. (Dz. 107 poz. 886), została ogłoszona pragmatyka służbowa dla komorników.

Przepisy przejściowe wymienionego rozporządzenia zupełnie nie regulują w jaki mianowicie sposób ma nastąpić przejście dotychczasowych komorników sądowych na etat państwowy w okręgach apelacyjnych Warszawskim, Lubelskim i Wileńskim na podstawie zasad wyłuszczonych w nowej pragmatyce. Kwestja ta jest szczególnie ważną dla tych komorników, którzy przed mianowaniem ich na stanowiska komorników o dotychczasowym charakterze, pozostawali uprzednio na stanowiskach urzędników państwowych, mianowanych w myśl zasad o państwowej służbie cywilnej (Dz. Ust. Nr. 21/22).

Jeżeli sięgniemy wstecz, a mianowicie do historji kształtowania się i tworzenia typu urzędów i urzędnika Państwa Polskiego, to stwierdzimy, że we wszystkich resortach i na wszystkich stanowiskach były mianowane na urzędy osoby, które uprzednio pozostawały bądź to na służbie zaborczej państwowej, bądź to samorządowej, a także osoby mianowane na urzędy z zawodów wolnych, to przy przejściu ich na służbę Państwową Polską, wszędzie, zawsze i do wszystkich stosowana była weryfikacja. Obecnie, zgodnie z cytowanem na wstępie rozporządzeniem Pana Ministra Sprawiedliwości o zmianie charakteru dotychczasowego urzedu komornika i ustalenia go, jako urzędnika państwowego, w całym słowa tego znaczeniu, nie widzimy przeszkód, by i w tym wypadku, t. j. z momentem utworzenia nowego typu urzędu państwowego nie mogły by być stosowane te wszystkie zasady prawne, jakie uprzednio w stosunku do innych urzędników były stosowane.

Jeżeli skontrolujemy stan ewidencyjny ogółu urzędujących komorników w okręgach Sądów Apelacyjnych Warszawskim Lubelskim i Wileńskim, to stwierdzimy, że z ogółu tych ko-

morników około 80% są tacy, którzy uprzednio zajmowali urzędy w zrozumieniu ustawy o państwowej służbie cywilnej, płacąc przez długi szereg lat składki emerytalne.

Gdyby obecnie nad poprzednim stanem prawnym przejść do porządku dziennego, to całe setki ludzi zostałyby mimowoli pokrzywdzone przez Państwo, które wydając zarządzenie zmiany w charakterze urzędu komornika, nie miało żadnych intencji co do pokrzywdzenia komorników obecnie urzędujących, a rekrutowanych z byłych urzędników państwowych.

Przejście komorników na etat państwowy zaskoczyło ich w tym momencie, kiedy jest już nieczynna komisja weryfikacyjna.

Nie jest winą komorników, że reorganizacja ich urzędu nastąpiła właśnie w tym momencie, jednakże jest to trudność do przezwyciężenia.

Jak widać z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. Ust. Nr. 75/25 poz. 526), oraz z dnia 26 kwietnia 1929 r. (Dz. Ust. Nr. 32/29 poz. 30) działalność komisji weryfikacyjnej była wznowiona, — tego bowiem wymagało życie i stan prawny, jaki w tym czasie zaistniał.

Zarząd Główny Zrzeszenia Komorników uważa, że i obecnie zaistniał taki stan rzeczy, który wobec nieuregulowania go przez przepisy przejściowe rozporządzenia o pragmatyce dla komorników, może być obecnie we właściwy sposób rozstrzygnięty jedynie przez komisję weryfikacyjną. Dla tego też, Zarząd Główny podając powyższe do łaskawej decyzji Pana Ministra, prosi:

1) aby Pan Minister raczył spowodować powołanie komisji weryfikacyjnej któraby ustaliła nabyte prawa przez obecnie urzędujących komorników z okręgów Sądów Apelacyjnych Warszawskiego, Lubelskiego i Wileńskiego.

2) gdyby natomiast powołana komisja weryfikacyjna nie zdążyła dokonać weryfikacji we właściwym terminie, to uprzejmie prosimy o wydanie zarządzenia, aby Panowie Prezesi Sądów Apelacyjnych wyżej wymienionych, dokonali nominacji z zastrzeżeniem zatwierdzenia ostatecznego stopnia służbowego po ustaleniu jego praw przez komisję weryfikacyjną.

Prezes Zarządu (—) **Jan Sankowski.**
Sekretarz Generalny (—) **Józef Januszowski.**

9 marca 1933 r.

Powyższy memorjał porusza bardzo istotną dla większości komorników sprawę, gdyż z chwilą przejęcia ich na etat państwowy sięgają myślą do poprzednio przebytych lat na służbie państwowej, które wszak nie mogą być wymazane z ich rejestrów służbowych.

Wobec niewątpliwej słuszności poruszonych w memorjale postulatów, wierzymy, że zostaną przez Pana Ministra Sprawiedliwości uwzględnione.

Uwagi o sądzie grodzkim, jako o sądzie egzekucyjnym.

Sąd Grodzki, jako egzekucyjny, bądź rozstrzyga skargi na czynności komornika, bądź załatwia podania wnoszone w toku i w ścisłym związku z postępowaniem egzekucyjnym, bądź wreszcie sam z urzędu wydaje postanowienia na skutek dokonanych przez komorników określonych czynności egzekucyjnych. Jedynie w wypadkach przez prawo przewidzianych od postanowień Sądu Grodzkiego przysługuje zażalenie, rozumie się, — do Sądu Okręgowego, gdyż sądy apelacyjne tylko w kilku wypadkach powołane są według ustawy do wydawania opinji, a Sąd Najwyższy zupełnie został odsunięty od kształtowania przyszłej judykatury w sprawach egzekucyjnych. Przyszłość pokaże, ile na tem myśl prawnicza straci lub uzyska. Niewątpliwie, że materjał zebrany dotychczas przez judykaturę Sądu Najwyższego chociażby według działu przedmiotowego „skargi na czynności komornika" będzie dużym materjałem pomocniczym dla kształtowania się pojęć w przyszłości. W znacznym stopniu zostanie odsunięta od współpracy z orzecznictwem przy tłomaczeniu prawa egzekucyjnego adwokatura, gdyż niezawsze strony będą wzywane przy podejmowaniu postanowień przez sądy egzekucyjne, a postanowienia te nieraz będą dotyczyć tłomaczenia wyroków nawet i wyższych instancji. Tylko w wypadkach wyraźnie zaznaczonych wysłuchanie stron należy do koniecznych form postępowania, zasadniczo zaś zostaje pozostawionem do uznania Sądu, kiedy żądać wyjaśnień od komornika lub też wzywać strony celem wysłuchania ich. To samo dotyczyć będzie w myśl art. 421 § 3 i 423 k. p. c. rozpoznawania zażaleń na postanowienia sądów grodzkich przez Sądy Okręgowe, przed któremi strony zasadniczo nie będą brać udziału, jako strony w rozprawie. Do wyjątków należeć będzie nawet żądanie wyjaśnień lub przeprowadzenie uzupełniających dochodzeń. To samo dotyczy postępowania przed Sądami Apelacyjnemi w wypadkach np. zaskarżenia przybicia przy cenie nabycia ponad 50.000 zł., w sprawach dotyczących przysądzenia lub podziału sumy według art. 728 § 3, 792 § 3 k. p. c.

Wniesienie zażalenia na postanowienie sądu grodzkiego w postępowaniu sądowo - egzekucyjnem normuje się dla braku szczególnych przepisów — w części drugiej Kodeksu według przepisów części pierwszej tegoż Kodeksu, a więc sprawę normuje art. 376, 419 i nast. k. p. c. Obliczenie terminów winno być traktowane, jak w postępowaniu merytorycznem spornem. W szczególności strony będą zwracać się do Sądu Grodzkiego o rozstrzygnięcie sporów co do celowych kosztów postępowania (por. art. 523 § 2), ze sporami na postanowienia sądów co do nadania klauzuli wykonalności tytułom egzekucyjnym (art. 526, 538 § 1), w sprawach o zabezpieczenie żądań bądź przed wytoczeniem powódz-

twa bądź gdy chodzi o zastąpienie zabezpieczenia (art. 546 § 2, 838, 843).

W tych wypadkach nie stanowi podstawy dla uprawnień strony, by mogła zwrócić się do Sądu sama czynność komornika — chodzi tu o prawa stron niezależne od czynności komornika, których jednakowoż wyliczone przykładowo tu wypadki nie wyczerpują. Decyzje komorników podlegać będą zaskarżeniu do sądów egzekucyjnych w wypadkach, gdy odnosić się będą do zawieszenia lub umarzania postępowania egzekucyjnego (atr. 556 i nast.), ograniczenia egzekucji w związku z przepisami art. 569 i nast. k. p. c., dokonywania obwieszczeń (679 k. p. c.), udzielenia przybicia przy sprzedaży ruchomości i t. p. Osoby zainteresowane winny zasadniczo już w toku czynności zgłaszać zarzuty na czynności komornika do protokułu jego czynności (por. art. 713 k. p. c.).

Niektóre jednak czynności komornika i Sądu mogą być skarżone tylko w zaznaczonym wyraźnie terminie (przeciwko planowi podziału termin 2 tygodniowy — art. 792), przeciwko uchybieniom przy obwieszczaniu o sprzedaży nieruchomości — najpóźniej na 3 tygodnie przed sprzedażą — (684), zgłoszenie sprzeciwu o wydanie pieniędzy w ciągu 3 tygodni od daty złożenia do depozytu — i t. p. Skarżyć daną czynność mogą bądź strony, bądź wszyscy zainteresowani, bądź też tylko jedna ze stron. Strony mogą mieć prawo skarżenia bądź jednocześnie postanowienia Sądu, bądź też tylko w wypadku, gdy postanowienie uchybia ich prawom. Np. przy zastosowaniu przymusu na wniosek wierzyciela, tenże może skarżyć odmowę zastosowania przymusu, dłużnik zaś uwzględnienie wniosku wierzyciela. Tylko w razie oddalenia wniosku którejkolwiek ze stron o wyznaczenie kuratora przy wykonaniu wyroku może być złożone zażalenie. Również tylko oddalenie wniosku może powodować zaskarżenie postanowienia i to przez dłużnika w razie zgłoszenia wniosku o wydzielenie części nieruchomości na zaspokojenie wierzyciela (669 § 3). Osoba trzecia roszcząca sobie prawa do takiego lub innego postąpienia władzy występuje np. (zastawnik — 795 § 3) przy podziale funduszów, przy zobowiązaniu dłużnika do oddania rzeczy egzekwowanej w inne ręce, przy cofnięciu się od nabycia nieruchomości wskutek obniżenia się jej wartości więcej niż o 1/10 cz. sumy oszacowania lub jako licytant ofiarowujący najwyższą cenę przy przybiciu nieruchomości (lub nadlicytant). Przy ustanowieniu zarządu przymusowego prawo nie wskazuje by dłużnik był tą osobą, której wolno się wypowiadać. Tak samo przy upoważnieniu wierzyciela do wykonywania czynności za dłużnika (818), chyba, żeby był zagrożony grzywną lub aresztem (819, 820). Natomiast wolno się wypowiadać nowonabywcy z powodu sporządzenia planu klasyfikacyjnego (691 § 2, 802 § 1).

Zastrzeżenie expressis verbis możności wniesienia zażalenia jest koniecznym warunkiem do uznania, że w przypadku zachodzi wyłom od ogólnej zasady art. 513 § 1 k. p. c. stanowiącej, iż na

postanowienia sądu grodzkiego, jako egzekucyjnego niema zażalenia. Z wybranych tu przykładów widać jasno, że praktyka nastręczać będzie cały szereg wątpliwości, które w każdym wypadku tłomaczyć będzie należało sensu restrictivo.

Trudność wykładni w praktycznem jej dostosowaniu potęguje się przez niezręczną technikę pisania ustawy, która miast wyliczyć w jednym artykule ramowym wypadki dopuszczalności wnoszenia zażaleń, — każe je skrzętnie zbierać wśród całości innych artykułów. Z tego punktu widzenia, biorąc zwłaszcza pod uwagę, że w postępowaniu sądowo - egzekucyjnem nie będzie obowiązywał przymus adwokacki, należałoby życzyć sobie, by w jaknajkrótszym czasie ukazał się autorytatywny komentarz dotyczący właściwości i urzędowania sądów grodzkich, jako egzekucyjnych.

Jerzy Koenigstein.
adwokat.

Nowa Polska Procedura Cywilna.

(Dokończenie).

Kasacja.

Kasacja przysługuje od wyroków drugiej instancji, a więc zarówno sądów apelacyjnych jak okręgowych. Od tej ogólnej zasady istnieją wyjątki, tak więc kasacja jest niedopuszczalna w sprawach o roszczenia majątkowe gdy wartość przedmiotu zaskarżenia niższa jest od pięciuset złotych, również kasacja nie przysługuje w sprawach o ochronę zakłóconego lub przywrócenie utraconego posiadania.

Warunkiem formalnym dla ważności kasacji jest złożenie kaucji kasacyjnej, od której zwolnione są te osoby, którym przysługuje ogólne zwolnienie od opłat sądowych.

Podstawą dla skargi kasacyjnej może być:

a) naruszenie prawa materjalnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie;

b) pogwałcenie istotnych przepisów postępowania, jeżeli uchybienia te mogły wpłynąć stanowczo na wynik sprawy.

Skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, on też obowiązany jest baczyć na to czy wywód kasacji odpowiada wymogom formalnym. Wrazie odrzucenia z przyczyn formalnych kasacji, na to orzeczenie sądu służy skarga do Sądu Najwyższego.

Strona przeciwna może wnieść odpowiedź na kasację, do złożenia której dysponuje okresem dwuch tygodni czasu od chwili otrzymania odpisu skargi kasacyjnej. Po upływie

terminu do wniesienia odpowiedzi lub po zarządzeniu jej doręczenia sąd drugiej instancji niezwłocznie przesyła akta sprawy wraz ze skargą kasacyjną i ewentualną odpowiedzią Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy rozpatruje kasację na posiedzeniu nie jawnem, aby zbadać czy odpowiada ona warunkom formalnym i albo nadaje jej dalszy bieg, bądź też odrzuca lub zwraca do uzupełnienia sądowi drugiej instancji.

Jeżeli skarga oparta jest wyłącznie na pogwałceniu przepisów postępowania Sąd Najwyższy na wniosek strony kasującej może rozpatrzyć sprawę na posiedzeniu niejawnem.

Po za tym wypadkiem rozstrzygnięcie kasacji odbywa się na jawnem posiedzeniu Sądu Najwyższego. Ważnem jest postanowienie, że o terminie rozprawy zawiadamia się stronę tylko na jej piśmienne żądanie i w miejscu wskazanem w Warszawie.

Rozprawa kasacyjna odbywa się w następującym porządku: sędzia sprawozdawca przedstawia na rozprawie zwięźle stan sprawy ze szczególnem uwzględnieniem podstaw i wniosków kasacyjnych, następnie zabierają głos strony najwpierw strona popierająca kasację, następnie strona żądająca zatwierdzenia wyroku, a jeśli obie strony wniosły kasację najwpierw ma głos powód, a następnie pozwany. Po stronach zabiera głos prokurator o ile uczestniczył w rozprawie:

Sąd Najwyższy może:

a) oddalić skargę kasacyjną, jeżeli niema usprawiedliwionych podstaw kasacyjnych, albo jeżeli wyrok zaskarżony mimo błędnego uzasadnienia w ostatecznym wyniku odpowiada prawu;

b) uchylić w miarę uwzględnienia skargi zaskarżony wyrok w całości lub części i odesłać sprawę do ponownego rozpoznania sądowi, który wydał wyrok, lub innemu sądowi równorzędnemu. (W razie odesłania sprawy temu samemu sądowi rozpatruje on ją w innym składzie sędziów);

c) może rozstrzygnąć sprawę merytorycznie w wypadku gdy uzna, że w poprzednim postępowaniu nie zaszło pogwałcenie istotnych przepisów proceduralnych, natomiast zachodnich naruszenie prawa materjalnego. W takim wypadku Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznemi powziętemi w toku dotychczasowego postępowania w niższych instytucjach. Na ten ostatni przepis zwrócić należy szczególną uwagę. Odbiega on daleko od dotychczasowego stanu rzeczy w którym Sąd Najwyższy był instancją sądową decydującą wyłącznie w zakresie wykładni prawa i kontroli nad prawidłowością biegu proceduralnego, a daleką od decydowania w zakresie merytorycznym sprawy. Dziś Sąd Najwyższy wydać może wyrok rozstrzygający spór w ten czy inny sposób, a w porównaniu z sądem niższej instancji w tym zakresie skrępowany jest tylko tem, że nie wolno mu przeprowadzać własnego postępowania dowodowego.

Merytoryczna kompetencja Sądu Najwyższego uwarunkowana jest jednak, pamiętać to trzeba, aby dotychczasowe postępowanie w niższych instancjach było pod względem proceduralnym prawidłowe.

W wypadku gdy Sąd Najwyższy zdecydował sprawę zwrócić do ponownego rozstrzygnięcia sądowi odwoławczemu (apelacyjnemu lub okręgowemu), sąd ten związany jest wykładnią prawa, zawartą w orzeczeniu Sądu Najwyższego.

Uchylając wyrok, Sąd Najwyższy może równie, zamiast odesłania sprawy sądowi drugiej instancji, znieść całe postępowanie, jeżeli pozew uległ odrzuceniu przez niższe instancje.

Zażalenie.

Jest to środek prawny na postanowienie sądu okręgowego jak również od zarządzeń przewodniczącego. Wnosić je można w ciągu tygodnia od daty wydania zaskarżonego postanowienia. Rozpatruje zażalenia sąd apelacyjny na posiedzeniu niejawnem.

Wznowienie postępowania.

Procedura wymienia szereg wypadków, w których mimo tego, że w sprawie zapadł już wyrok prawomocny — żądać można przeprowadzenia raz jeszcze postępowania. Są one następujące:

a) jeżeli orzekał w sprawie sędzia udział którego był niedopuszczalny na mocy przepisów o wyłączeniu, a strona przed uprawomocnieniem się wyroku nie mogła domagać się wyłączenia;

b) jeżeli strona wskutek naruszenia przepisów prawa, pozbawiona była możności działania lub, nie mając zdolności procesowej nie była należycie zastąpiona;

c) jeżeli wyrok oparty został na dokumencie podrobionym bądź sfałszowanym, lub na skazującym wyroku karnym, następnie uchylonym;

d) jeżeli wyrok uzyskany został przez czyn karalny;

e) w razie późniejszego wykrycia prawomocnego orzeczenia, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, bądź takich, nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ istotny na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzedniem postępowaniu.

Prośbę o wznowienie postępowania, która winna odpowiadać pod względem formalnym wymogom pozwu rozpatruje sąd najwpierw na posiedzeniu niejawnem aby zbadać czy odpowiada ona wymogom formalnym i potem dopiero kieruje ją do rozpatrzenia merytorycznego na jawnem posiedzeniu sądowym.

O wznowieniu postępowania decyduje zasadniczo sąd, który ostatni rozpatrywał sprawę co do jej istoty.

Skargę o wznowienie postępowania nie może już wnieść po upływie lat pięciu od chwili uprawomocnienia się wyroku z wyjątkiem wypadku jeżeli strona pozbawiona była możności działania

lub nie była należycie zastąpiona. Obowiązuje również do wniesienia skargi termin miesięczny od chwili gdy strona dowiedziała się o przyczynie mogącej skutkować wznowienie.

Postępowanie odrębne.

Dla pewnych rodzajów spraw Kodeks wprowadza specjalny uproszczony rodzaj postępowania. Celem jego jest przyspieszenie osiągnięcia rozstrzygnięcia w sprawie i uniknięcie żmudnej koleji normalnego toku procesowego. Odróżniamy dwojaki rodzaj postępowania odrębnego: nakazowe i upominawcze.

Postępowanie nakazowe.

W wypadku gdy roszczenie opiera się w całości na dołączonych do pozwu dokumentach bądź wystawionych przez władze i urzędy polskie, bądź prywatnych lecz uwierzytelnionych przez sąd lub notarjusza, wreszcie na wekslu lub czeku mającym wszelkie warunki ważności i nie nasuwającym podejrzenia co do jego prawdziwości — powód może żądać w pozwie, aby sąd wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty wierzytelności pieniężnej, albo uiszczenia innych rzeczy zamiennych.

Nakaz wydaje sąd bez rozprawy w składzie jednego sędziego i bez wezwania pozwanego, któremu doręcza się pozew wraz z nakazem i odpisami dokumentów. Treść nakazu opiewa, że pozwany ma w ciągu tygodnia, a gdy chodzi o roszczenie z wekslu lub czeku w ciągu dni trzech, od doręczenia zaspokoić roszczenia w całości wraz z kosztami, albo wnieść w tym terminie zarzuty.

Zarzuty jakie pozwany może wnieść w powyższym terminie przeciwko nakazowi są te same, które w postępowaniu przed sądem okręgowym należy zgłosić przed wdaniem się w sprawę (a więc co do wyłączenia sędziego, że spór nie może być rozpatrywany na drodze cywilnej, niewłaściwości sądu, exceptis litis pendentis i t. p.). Również pozwany może się powołać na nowe fakty i dowody.

W wypadku podniesienia przeciwko nakazowi zarzutów — sąd zarządza rozprawę ustną, która zadecyduje o tem czy nakaz zostanie zatwierdzony, czy też uchylony w całości lub w części. Nakaz stanowi tytuł zabezpieczenia, nakaz prawomocny ma znaczenie wyroku prawomocnego, nadto nakaz opierający się na wekslu lub czeku posiada zarazem znaczenie tytułu natychmiastowej wykonalności.

Postępowanie upominawcze.

W sprawie przed sądem grodzkim, w której roszczenie nie przenosi tysiąca złotych, powód żądać może, aby sąd wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty. Sąd winien odmówić wydania nakazu, w szczególności w wypadku jeżeli z samej osnowy pozwu wynika, że roszczenie jest oczywiście bezzasadne, albo jeżeli zaspokojenie roszczenia zawisłe jest od świadczenia wzajemnego.

Pozwanemu przysługuje w czasie dwuch tygodni od chwili otrzymania nakazu złożenie sprzeciwu przeciwko nakazowi, w dowolnej formie piśmiennej lub ustnej do protokułu, przeciwko całej osnowie nakazu lub pewnej jej części. Jeżeli sprzeciw wniesiono we właściwym czasie nakaz traci moc i o losie sprawy decyduje rozprawa ustna. Nakaz prawomocny ma skutki prawomocnego wyroku.

Sąd Polubowny.

Zapis na sąd polubowny.

Strony zamiast przekazywać spór sądownictwu państwowemu mogą zgodzić się na jego rozstrzygnięcie przez sąd polubowny. W tym celu należy sporządzić umowę t. zw. „zapis na sąd polubowny" podpisaną przez strony i w której oznaczyć należy dokładnie przedmiot sporu bądź stosunek prawny, z którego spór wynikł lub wyniknąć może.

Jednocześnie lub później strony winny oznaczyć swoich arbitrów, którzy wybierają superarbitra.

Skutkiem prawnym zapisu na sąd polubowny jest, że dopóki moc tegoż nie wygasła strona nie może własnowolnie przekazać danej sprawy do rozstrzygnięcia sądowi państwowemu.

Procedura przepisuje następnie warunki wyłączenia sędziego polubownego (arbitra) i skutki na wypadek gdy ten uchyla się od spełniania swych obowiązków.

Zapis na sąd polubowny traci moc gdy upłynął czas na jaki został sporządzony, w razie pisemnej umowy rozwiązującej; gdy sąd polubowny nadmiernie zwleka z wydaniem wyroku; gdy strony nie mogą się zgodzić na sędziego; wskutek zdekompletowania sądu; jeżeli przy wydaniu wyroku nie można osiągnąć jednomyślności lub większości głosów. O wygaśnięciu zapisu decyduje sąd państwowy na wniosek jednej ze stron i po przeprowadzeniu rozprawy.

Postępowanie przed sądem polubownym.

W zakresie postępowania przed sądem polubownym Kodeks dopuszcza dużą swobodę. Strony mogą określić same tryb tego postępowania, a jeżeli strony tego nie uczyniły, określić je mogą sami sędziowie. Sąd polubowny może przesłuchiwać świadków, biegłych i strony, nie wolno jednak mu odbierać od nich przysięgi. W wypadku gdy zachodzi potrzeba dokonania czynności, której przeprowadzić sam sąd polubowny nie może, winien on zwrócić się o uskutecznienie tego do właściwego sądu grodzkiego.

Wyrok sądu polubownego powinien zawierać: a) oznaczenie zapisu na sąd polubowny; b) miejsce i datę wydania wyroku, nazwiska stron i sędziów; c) rozstrzygnięcie wraz z uzasadnieniem.

Na wyrok sądu polubownego nie przysługuje apelacja, ma on moc prawną narówni z wyrokiem sądu państwowego. Takież samo znaczenia ma ugoda, zawarta przed sądem polubownym.

Skarga o uchylenie wyroku sądu polubownego. Kodeks wymienia wypadki w których strona może żądać uchylenia wyroku sądu polubownego np. jak w wypadku gdy nie było zapisu na sąd lub z powodu jego wad, gdy strona niemiała możności bronić się przed sądem, z powodu naruszenia prawa, jak również z powodu wad samego rozstrzygnięcia (wyroku).

Unieważnienia dochodzi się drogą skargi do sądu państwowego, którą wnieść trzeba nie później jak w ciągu miesiąca od chwili doręczenia wyroku.

Statut Zrzeszenia Komorników Sądowych Rzeczypospolitej Polskiej.

W numerze bieżącym zamieszczamy w całości Statut Zrzeszenia naszej organizacji w redakcji ostatecznie zatwierdzonej przez władze administracyjne.

I. Nazwa, siedziba, teren i charakter zrzeszenia.

Art. 1. Stowarzyszenie nosi nazwę: „Zrzeszenie Komorników Sądowych Rzeczypospolitej Polskiej".

Art. 2. Zrzeszenie jest organizacją apolityczną, zawodową, obejmującą w swej działalności wszystkich komorników sądowych, urzędujących na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 3. Siedzibą Zrzeszenia jest miasto stołeczne Warszawa.

II. Cele Zrzeszenia.

Art. 4. a) Pogłębienie kwalifikacji zawodowych swych członków.

b) Obrona i popieranie interesów zawodowych.

c) Udzielanie członkom i ich rodzinom pomocy moralnej i materjalnej.

d) Rozwój stosunków towarzyskich i koleżeńskich pomiędzy członkami Zrzeszenia.

III. Środki

Art. 5. Do osiągnięcia powyższych celów Zrzeszenie dąży z zachowaniem obowiązujących przepisów zapomocą następujących środków:

a) zjazdów i zebrań dyskusyjnych, oraz odczytów,

b) składania memorjałów i wniosków w sprawach dotyczących członków jak i sposobu ich urzędowania,

c) zakładania bibljotek i czytelni do użytku członków,

d) wydawania własnego pisma perjodycznego, zawodowego, oraz odezw i broszur tejże treści,

e) zakładania kas oszczędnościowo - pożyczkowych i zapomogowych, spółdzielni mieszkaniowych, oraz domów uzdrowiskowych.

IV. Charakter osoby prawnej.

Art. 6. Zrzeszenie stanowi osobę prawną; może posiadać wszelki majątek ruchomy i nieruchomy, a tem samem nabywać i zbywać nieruchomości, zawierać wszelkie umowy i przyjmować zapisy. Wszelkie umowy, pełnomocnictwa i zobowiązania winny być podpisywane w imieniu Zrzeszenia pod jego pieczęcią przez prezesa, sekretarza generalnego lub ich zastępców i conajmniej jednego z pozostałych członków Zarządu. Inne pisma podpisują prezes i sekretarz gen. lub ich zastępcy.

V. Członkowie, ich prawa i obowiązki.

Art. 7. Członkami Zrzeszenia mogą być wszyscy komornicy sądowi, urzędujący na terenie Państwa, oraz emeryci komornikowscy.

Art. 8. O przyjęciu członka Zrzeszenia decyduje Zarząd Główny na przedstawienie Zarządu Koła miejscowego.

Art. 9. Zarząd Główny może odmówić przyjęcia w poczet członków Zrzeszenia bez podania motywów. Nieprzyjętemu służy jednak prawo odwołania się od decyzji Zarządu do najbliższego Walnego Zebrania, którego postanowienie jest ostateczne.

Art. 10. Kandydaci na członków składają Zarządowi Głównemu podpisaną własnoręcznie deklarację.

Art. 11. Członkowie są obowiązani do przestrzegania Statutu Zrzeszenia, regulaminów i uchwał władz Zrzeszenia, regularnego uiszczania składek członkowskich, oraz moralnego i materjalnego popierania Zrzeszenia i jego dążeń.

Art. 12. Członkowie Zrzeszenia ulegają skreśleniu z listy członków przez Zarząd Główny:

a) na własne żądanie piśmienne,

b) w razie nieodpowiadania warunkom przewidzianym w art. 7 niniejszego statutu,

c) jeżeli bez uzasadnionej przyczyny nie opłacali w ciągu 6 miesięcy składek członkowskich, pomimo pisemnego upomnienia ze strony Zarządu danego Koła, lub Zarządu Głównego,

d) w razie śmierci członka,

e) w wypadku zapadnięcia wyroku Sądu Koleżeńskiego pozbawiającego praw członka i wykluczającego ze Zrzeszenia.

Art. 13. Członka Zrzeszenia, działającego na szkodę te-

goż, lub swem postępowaniem przynoszącego ujmę godności Zrzeszenia, albo też nie stosującego się do postanowień Statutu, regulaminów i uchwał władz Zrzeszenia, Zarząd Główny ma prawo zawiesić w prawach członkowskich i kieruje sprawę do Sądu Koleżeńskiego.

Art. 14. Członkowie wykluczeni ze Zrzeszenia, przy ponownem przyjęciu uważani będą za nowowstępujących i nie mogą rościć sobie żadnych pretensji do poprzednio nabytych praw.

Art. 15. Członkowie Zrzeszenia mają prawo do korzystania ze wszystkich urządzeń i instytucji Zrzeszenia, pomocy w wypadkach i pod warunkami określonemi w niniejszym statucie.

Art. 16. Członkom Zrzeszenia przysługuje czynne i bierne prawo wyborcze do wszystkich władz Zrzeszenia.

VI. Fundusze i majątek Zrzeszenia.

Art. 17. Fundusze Zrzeszenia tworzą się:

a) z wpisowego wynoszącego 10 zł. płatnych jednorazowo, oraz miesięcznych składek członkowskich w wysokości 5 zł. oraz z osobnych składek, o ile je uchwalą Zgromadzenia Kół miejscowych,

b) z ofiar, oraz darowizn i zapisów,

c) z opłat za korzystanie z instytucji Zrzeszenia i innych dochodów niestałych,

d) z procentów od kapitałów.

VII. Władze Zrzeszenia.

Art. 18. Władzami Zrzeszenia są: Walne Zebranie, bądź w jego zastępstwie Walny Zjazd delegatów, Zarząd Główny Zrzeszenia, Zebrania i Zarządy Kół miejscowych, Komisje Rewizyjne, Sądy Koleżeńskie.

A. Walne Zebranie.

Art. 19. Walne Zebranie członków, bądź Walny Zjazd delegatów jest najwyższą władzą Zrzeszenia. Walne Zebrania dzielą się na: sprawozdawcze i nadzwyczajne. Sprawozdawcze Walne Zebranie musi być zwołane w 1-szym kwartale każdego roku kalendarzowego zapomocą ogłoszenia w piśmie zawodowem na miesiąc przed terminem Zebrania, oraz drogą komunikatów. Obowiązek zwołania sprawozdawczego Walnego Zebrania ciąży na Zarządzie Głównym Zrzeszenia. Wybrani na Zjazd delegaci winni się wylegitymować pisemnemi mandatami Kół miejscowych.

Art. 20. Do właściwości Walnych Zebrań należy:

a) udzielenie organom Zrzeszenia dyrektyw i poleceń, tudzież ustalenie ogólnego kierunku działalności,

b) zatwierdzenie działalności Zarządu za rok ubiegły,

c) zatwierdzenie protokółu Komisji Rewizyjnej,

d) uchwalanie budżetu,

e) wybór członków Zarządu Głównego, Komisji Rewizyj-

nej i Sądu Koleżeńskiego na przeciąg jednego roku w głosowaniu tajnem,

f) rozporządzanie majątkiem Zrzeszenia,

g) zmiana statutu, rozwiązanie i likwidacja Zrzeszenia,

h) wszelkie sprawy wnoszone przez Zarząd Główny, Zarządy Kół miejscowych, lub przez członków Zrzeszenia.

Art. 21. Nadzwyczajne Walne Zebrania zwoływane będą przez Zarząd Główny z inicjatywy własnej, na żądanie Komisji Rewizyjnej, lub na pisemne żądanie przynajmniej 1/10, niemniej jednak niż 20 członków Zrzeszenia. Żądania te winny być wykonane przez Zarząd Główny w ciągu jednego miesiąca od daty zgłoszenia ich.

Art. 22. Do prawomocności Walnego Zebrania konieczną jest obecność przynajmniej jednej trzeciej części członków Zrzeszenia względnie 2/3 desygnowanych na Zjazd delegatów. Jeżeli zajdzie wypadek niestawienia się wymaganej liczby członków Zrzeszenia w pierwszym terminie Walne Zebranie winno się odbyć w drugim terminie w tym samym dniu o godzinę później bez względu na ilość obecnych członków, a uchwały takiego Walnego Zebrania są ważne i prawomocne.

Art. 23. Na Walnem Zebraniu przewodniczy jeden z członków, wybrany przez obecnych na przewodniczącego. Przewodniczący powołuje do prezydjum 2-ch asesorów i sekretarza z pośród obecnych członków. Przewodniczącym i członkiem prezydjum nie może być członek ustępującego Zarządu Głównego, lub Komisji Rewizyjnej urzędujący przy tym Zarządzie.

Art. 24. Uchwały Walnego Zebrania, lub Zjazdu delegatów zapadają zwyczajną większością głosów. Do prawomocności uchwał dotyczących rozwiązania Zrzeszenia, lub zmiany statutu konieczną jest większość 2/3 głosów obecnych na zebraniu członków.

B. Zarząd Główny.

Art. 25. Zarząd Główny składa się conajmniej z 7-miu członków i 3-ch zastępców, wybieranych na jeden rok przez Walne Zgromadzenie. Oprócz powyższych członków każde Koło miejscowe ma prawo wybierania z pośród swoich członków jednego delegata do Zarządu Głównego, który automatycznie staje się członkiem Zarządu Głównego. Członkowie Zarządu z pośród siebie wybierają prezesa, 2-ch wice-prezesów, oraz skarbnika i generalnego sekretarza tudzież ich zastępców.

Art. 26. W wypadku ustąpienia członka Zarządu Głównego na jego miejsce wstępuje jeden z obranych zastępców, który na Walnem Zebraniu otrzymał największą z kolei ilość głosów.

Art. 27. Posiedzenia Zarządu Głównego odbywają się conajmniej raz na miesiąc i są ważne, o ile obecnych jest 5-ciu i wyżej członków Zarządu Głównego, w tej liczbie prezes, względnie jeden z wice-prezesów.

Art. 28. Uchwały Zarządu Głównego zapadają zwykłą większością głosów. W wypadkach równego rozbicia się głosów rozstrzyga głos prezesa, lub urzędującego jego zastępcy.

Art. 29. Zarząd Główny kieruje wszystkiemi sprawami Zrzeszenia w zakresie statutu i uchwał Walnego Zebrania.

Art. 30. Do obowiązków Zarządu Głównego należy:

a) prowadzenie wszystkich bieżących spraw, dotyczących całego Zrzeszenia,

b) reprezentacja Zrzeszenia nazewnątrz,

c) zarządzanie funduszami i majątkiem całego Zrzeszenia,

d) przyjmowanie składek i innych dochodów,

e) zawieranie umów w imieniu całego Zrzeszenia,

f) wykonywanie uchwał Walnego Zebrania,

g) uchwalanie regulaminów dla organów istniejących przy Zrzeszeniu,

h) sporządzanie sprawozdań rocznych, budżetu, dochodów i wydatków wraz z projektem działalności na rok przyszły, przyczem rok sprawozdawczy liczy się od 1 stycznia do 31 grudnia,

i) prowadzenie rachunkowości zgodnie z przepisami prawa i przyjętemi zwyczajami.

Art. 31. Posiedzeniom Zarządu Głównego przewodniczy prezes, a podczas jego nieobecności wice-prezes. Prezes, lub jego urzędujący zastępca na żądanie 4-ch członków Zarządu Głównego jest obowiązany zwołać specjalne posiedzenie Zarządu.

Art. 32. Protokóły posiedzeń Zarządu Głównego sporządza Generalny Sekretarz, a podpisują Przewodniczący i Generalny Sekretarz.

Art. 33. Zarząd Główny obowiązany jest odpisy protokółów swych zebrań przesyłać Zarządom Kół miejscowych.

C. Komisja Rewizyjna.

Art. 34. Dla kontroli Zarządu Głównego w jego działalności finansowej i gospodarczej Walne Zebranie względnie Zjazd delegatów wybiera co rok Komisję Rewizyjną Zrzeszenia, składającą się z 3-ch członków i 2-ch zastępców.

Art. 35. Komisja Rewizyjna wybiera przewodniczącego który ją zwołuje.

Art. 36. Komisji Rewizyjnej przysługuje prawo w każdym czasie z własnej inicjatywy, a na żądanie Zarządu Głównego obowiązaną jest dokonywać rewizji ksiąg i dokumentów, tyczących się całego Zrzeszenia; o wyniku rewizji Komisja składa sprawozdanie, oraz wnioski o udzielenie, względnie odmówienie absolutorjum.

VIII. Koła miejscowe Zrzeszenia.

Art. 37. Na terenie każdego Sądu Apelacyjnego, względnie Okręgowego winny powstać Koła Zrzeszenia, obejmujące wszystkich komorników sądowych, urzędujących w danym okręgu sądowym; siedzibą Zarządu Koła miejscowego jest miejsce urzędowania Sądu Apelacyjnego, lub Okręgowego.

Art. 38. Zadaniem Kół miejscowych jest spełnianie obowiązków wypływających ze statutu, ze szczególnem uwzględnieniem stosunków miejscowych w swych okręgach, pozatem winny Koła popierać akcję Zarządu Głównego.

Art. 39. We wszystkich sprawach ważniejszych, a w szczególności tych, które Zarząd Główny sobie zastrzeże, nie mogą Koła miejscowe występować na zewnątrz samodzielnie.

Art. 40. Koła Zrzeszenia winny przelewać 50% wpływu ze składek członkowskich do kasy Zarządu Głównego. Wpisowe przypada Zarządowi Głównemu w całości. Na pokrycie potrzeb Kół miejscowych mogą Koła zatrzymać 50% z wpływów wymienionych w ustępie poprzednim niniejszego artykułu, jak również mogą tworzyć własne fundusze i w tym celu uchwalać osobne składki.

Art. 41. Władzami Kół Zrzeszenia są Zgromadzenia i Zarządy miejscowe.

Art. 42. Do zakresu działania i sposobu urzędowania Zebrań ogólnych i Zarządów Kół miejscowych mają zastosowanie w drodze analogji zasady wyrażone w niniejszym statucie, a dotyczące sposobu urzędowania Zarządu Głównego za wyjątkiem tych spraw, które specjalnie są zostawiane dla kompetencji Zarządu Głównego.

Art. 43. Walne Zebrania Kół miejscowych wybierają corocznie delegatów na Walny Zjazd do Warszawy. Każde Koło ma prawo wysłać na każde 20 członków jednego delegata. Nadwyżka powoduje wybór dalszego delegata.

IX. Sąd Koleżeński.

Art. 44. Przy Zarządzie Głównym, jak również przy każdem Kole miejscowem istnieją Sądy Koleżeńskie, których ustrój i kompetencję określi Walne Zgromadzenie Zrzeszenia.

X. Komisje.

Art. 45. Dla prowadzenia poszczególnych spraw Zrzeszenia i wykonywania zadań stosownie do niniejszego statutu mocen jest tak Zarząd Główny, jak i Zarządy Kół miejscowych powoływać komisje z pośród członków Zrzeszenia pod przewodnictwem delegowanego przez siebie członka Zrzeszenia.

XI. Rozwiązanie Zrzeszenia.

Art. 46. W razie rozwiązania Zrzeszenia Walne Zebranie lub Zjazd delegatów wyznacza komisję do zlikwidowania spraw

majątkowych Zrzeszenia, oraz postanawia o przeznaczeniu pozostałych funduszów, o ile one nie mają specjalnego innego przeznaczenia.

Art. 47. Szczegóły organizacji, porządek obrad i działalności władz Zrzeszenia, Sądu Koleżeńskiego i Komisji Zrzeszenia normują instrukcje i regulaminy specjalne, uchwalone przez władze Zrzeszenia w granicach niniejszego Statutu.

Zarząd Główny Zrzeszenia Komorników Sądowych Rzeczypospolitej Polskiej wzywa Kolegów do wpłacenia na konto P. K. O. Nr. 14.266 zaległych składek członkowskich, a Koła o przelew przypadających Zarządowi Głównemu sum.

Konieczność nowelizacji § 18 taksy.

W związku z artykułem zamieszczonym w Nr. 5 ,,Egzekucji Sądowej" p. t. ,,W sprawie kosztów przejazdu" chciałbym dorzucić kilka uwag, aby uwypuklić niefortunne rozwiązania przez nową taksę tak ważnego dla większości komorników zagadnienia jakim jest obliczanie kosztów przejazdu przy wykonywaniu czynności poza obrębem siedziby komornika.

Ujednostajnienie stawki w wysokości 20 gr. za każdy przebyty kilometr dla wszystkich obszarów Rzeczypospolitej w praktyce okazało się niemożliwem, wobec zupełnie odmiennych warunków, istniejących w poszczególnych dzielnicach.

W okręgach zachodnich jako bez porównania więcej uprzemysłowionych ilość spraw egzekucyjnych była znacznie większa. Siłą rzeczy umożliwiało to tamtejszym komornikom załatwianie w ciągu jednej podróży kilku spraw co w warunkach lepszej i tańszej komunikacji dawało możność pokrycia rzeczywistych kosztów przejazdu.

Oprócz tego ściśle ograniczona ilość rewirów egzekucyjnych powodowała mniej więcej równomierny podział spraw egzekucyjnych.

Zupełnie odmienne warunki obserwujemy na naszych Kresach Wschodnich, które zupełnie nie są uprzemysłowione, a zatem interesa ludności z zawodu czysto rolniczej nie powodują większej ilości spraw. Zresztą ze względu na inny stan gospodarczy ludności kresowej jej możliwości procesowe muszą być znacznie mniejsze.

Porównajmy pozatem stan zaludnienia na Kresach Wschodnich z zachodniemi dzielnicami? Pod tym względem statystyka daje nam najwymowniejszy obraz, gdyż wykazuje, że w województwie pomorskim na kilometr kw. przypada mieszkańców 57,1, w poznańskiem — 74,2 a na Śląsku aż 265,9, a w województwie poleskim — 20,8, wileńskim 34,5, nowogrodzkim 35,3, wołyńskim 47,5, białostockim 40,1 i t. d. W tym miejscu wypada nadmienić, że rozległość rewirów egzekucyjnych na Kresach Wschodnich wynosi przeciętnie po 700 — 800 km. kw.

A teraz porównajmy ilość dróg?

Statystyka wykazuje, że województwo pomorskie posiada 4.297 km. dróg bitych, poznańskie — 6.044 km., Śląsk 6.257 km., a wileńskie 434 km., nowogrodzkie 632, poleskie 796, wołyńskie 890 km., gdyż w województwach kresowych przeważa ilość dróg gruntowych, których natomiast województwo pomorskie posiada zaledwie 8 km.!

Reasumując powyższe wywody siłą faktów dojdziemy do wniosku, że stan gospodarczy Kresów Wschodnich z jednej strony i czysto rolniczy charakter tamtejszej ludności z drugiej, powodu-

ją małą ilość spraw egzekucyjnych, że wielkie rozległe rewiry przy małym zaludnieniu zniewalają komornika do odbywania dalekich podróży często z jedną sprawą, że fatalny stan dróg podraża podróż, gdyż zbytnio ją przedłuża. Wobec takiego stanu rzeczy staje się oczywista niemożliwość stosowanie jednej stawki za przejazd na ziemiach zachodnich i na Kresach wschodnich.

Pod względem obliczania kosztów przejazdu stara taksa była dostosowaną do realnych warunków i powodowała jedynie duże trudności przy przeprowadzaniu proporcjonalnego podziału wydatków podróży pomiędzy kilkoma sprawami. Gdyby jednak stara taksa miała moc obowiązującą jeszcze obecnie to trudności nie miałyby miejsca, gdyż z powodu znacznego zmniejszenia się ilości spraw rzadko kiedy komornik ma jednocześnie ponad jedną sprawę do jakiejś miejscowości. Wobec tego komornik pobierałby w sprawie koszta w wysokości rzeczywiście rozchodowanej.

Obecna taksa, ustalając jednakową stawkę opłaty za przejazd dla wszystkich dzielnic stawia przed komornikiem zadanie wprost niedorozwiązania nakazując za 2 — 3 zł. dokonać to co faktycznie kosztuje dwa — trzy razy więcej.

Niewykonalność przepisu § 18 taksy w praktyce o ile chodzi o województwa centralne i wschodnie, stwierdzili prezesi poszczególnych sądów okręgowych wyjaśniając półoficjalnie komornikom, że mogą pobierać po 40 gr. za każdy przebyty km. licząc za przejazd w jedną i drugą stronę uważając, że w inny sposób narazie nie mogą umożliwić komornikom wykonanie czynności poza obrębem siedziby. Świadczy to najlepiej, że obecny przepis nie jest dostosowany do rzeczywistych warunków, istniejących na różnych obszarach. Dlatego też w myśl zasady, że prawo jest dla życia należy dążyć do znowelizowania przepisu § 18 taksy w tym sensie ażeby koszta podróży ustalali p. p. prezesi sądów okręgowych. Da to możność dostosować ten przepis do warunków życiowych.

K. M.

Poradnik zawodowy

odkładamy do następnego numeru, gdyż wobec wątpliwości jakie nasuwają nadesłane nam przez Kolegów zapytania postanowiliśmy zwrócić się do Ministerstwa Sprawiedliwości z prośbą udzielenia nam autoratywnych wyjaśnień.

Z życia organizacji.

Obrady Zarządu Głównego.

4 b. m. odbyło się posiedzenie Zarządu Głównego Z. K. S., któremu przewodniczył w zastępstwie nieobecnego prezesa kol. Sankowskiego — wiceprezes kol. Borzęcki.

Po zagajeniu Zebrania i zatwierdzeniu protokułu poprzedniego posiedzenia kol. Borzęcki zreferował regulamin Zarządu Głównego Zrzeszenia Komorników Sądowych Rzeczypospolitej Polskiej, opracowany przez prezesa kol. Sankowskiego. Zarząd postanowił doręczyć regulamin stałym członkom Zarządu z prośbą o zgłoszenie swoich uwag i wniosków do następnego posiedzenia i wnieść proponowany regulamin do porządku dziennego najbliższego posiedzenia Zarządu Głównego.

Sprawę organizacji Kół Zrzeszenia referował generalny sekretarz kol. Januszowski. Na wniosek kol. Jarczyka Zarząd postanowił wszcząć kroki w kierunku zorganizowania Kolegów w apelacjach krakowskiej i lwowskiej i w tym celu wystosować odezwy do poszczególnych Kolegów w ośrodkach większego skupienia z prośbą o danie informacji co do możliwości zawiązania Kół z ewentualną propozycją wszczęcia przez tych kolegów wstępnych kroków organizacyjnych.

W kwestji stabilizacji Komorników Sądowych na terenie apelacji Warszawskiej, Lubelskiej i Wileńskiej Zarząd na wniosek kol. Lutostańskiego postanowił zwrócić się do Ministra Sprawiedliwości z prośbą o utworzenie Komisji Weryfikacyjnej dla ustalenia praw nabytych przez poszczególnych komorników w powyższych apelacjach i prosić o dokonanie nominacji z zastrzeżeniem ustalenia ostatecznego stopnia służbowego po ustaleniu przez Komisję Weryfikacyjną praw nabytych przez poszczególnych komorników. (Memorjał Zarządu Głównego w tej sprawie, złożony p. Ministrowi Sprawiedliwości zamieszczamy na innem miejscu).

Po zreferowaniu przez kol. Borzęckiego kwestji opłat za przejazdy urzędowe Komorników i na wniosek tegoż Zarząd postanowił wystąpić do Ministerstwa Sprawiedliwości z memorjałem w sprawie podniesienia taksy za przejazdy.

Organizacja Kół Zrzeszenia w apelacjach Krakowskiej i Lwowskiej.

Na terenie apelacji krakowskiej i lwowskiej z dniem 1 stycznia r. b. powołano do życia urzędy komorników zamiast istniejących tam sądów egzekucyjnych, które spełniają czynności egzekucyjne.

W związku z tą reformą powstało parę set urzędów komornikowskich, zwiększając pokaźnie ilość członków naszego zawodu.

Jest rzeczą zrozumiałą, że ze względu na dobro postępowania egzekucyjnego, które w praktyce powinno być ujednostajnione nowi koledzy komornicy apelacji Krakowskiej i Lwowskiej powinni jaknajrychlej wstąpić w szeregi naszej korporacji aby wspólnie pracować nad podniesieniem kwalifikacji zawodowych i zwalczać trudności, jakie napotykamy wszyscy przy wcielaniu w życie nowych praw.

Organizacja nasza, zdając sobie sprawę jak wielkie trudności muszą napotykać koledzy rozproszeni po najdalszych zakątkach kraju przy rozstrzyganiu zawiłych kwestji prawniczych i jak niezbędną może być dla nich porada otrzymana ze strony zawodowego Zrzeszenia, postanowiła przystąpić do stworzenia Kół Zrzeszenia na terenie apelacji Krakowskiej i Lwowskiej.

Niewiątpliwie koledzy z wymienionych apelacji z zadowoleniem powitają inicjatywę Zarządu Głównego i przystąpią do czynnej współpracy pomnąc, że nasza organizacja poza zadaniami ściśle zawodowemi ma przedewszystkiem na celu dążenie do podniesienia kwalifikacji zawodowych swoich członków, ujednostajnienie wykładni nowych praw i rozporządzeń, jak również ustalenie jednolitego sposobu wykonywania czynności urzędowych.

Wyszczególnione zadania Zrzeszenia Komorników Sądowych Rzeczypospolitej Polskiej podkreślają specjalny charakter naszej organizacji i wyodrębniają ją z pośród innych organizacyj urzędniczych. Jest to wszak zupełnie zrozumiałe, gdyż inny charakter ma praca ogółu urzędników, a odrębny praca komorników.

Oczekujemy, że Koledzy z apelacji Krakowskiej i Lwowskiej w zrozumieniu własnego interesu staną w naszych szeregach aby z ogółem kolegów wszystkich innych apelacji służyć wspólnym celom.

Walne Zebranie Koła Warszawskiego.

W niedzielę 26 b. m. o godz. 12-ej w lokalu Sądu Okręgowego (Miodowa 15) odbędzie się Walne Zebranie Koła Warszawskiego, z następującym porządkiem dziennym: zagajenie, sprawozdanie Zarządu Oddziału, sprawozdanie Komisji Rewizyjnej, dyskusja nad sprawozdaniami, uchwalenie budżetu na 1933/34 r., wybory członków Zarządu, Komisji Rewizyjnej, Sądu Koleżeńskiego i wolne wnioski.

Prawo o sądowem postępowaniu egzekucyjnem.

(Ciąg dalszy).

Art. 808.

§ 1. Do podziału sumy, uzyskanej przez egzekucję z własności górniczej, prawa wydobywania żywic ziemnych, z kolei żelaznych, ze statków morskich i statków żeglugi śródlądowej, wpisanych do rejestru statków, jako też z prawa zabudowy, stosuje się odpowiednio przepisy o podziale sumy, uzyskanej przez egzekucję z nieruchomości.

§ 2. Z sumy, uzyskanej przez egzekucję z kolei żelaznej, będą zaspokojone przed prawami rzeczowemi zaległe za rok ostatni przed licytacją należności z tytułu rozrachunku za przewóz z innemi kolejami.

§ 3. Z sumy, uzyskanej przez egzekucję ze statku, bezpośrednio po kosztach egzekucyjnych będą zaspokojeni wierzyciele, mający prawo zaspokojenia ze statku według kolejności, przewidzianej w ustawach szczególnych. Wierzytelności, wpisane do rejestru statków, będą zaspokojone w takiej kolejności, jak wierzytelności hipoteczne.

Oddział 4.

Podział sumy uzyskanej przez zarząd przymusowy.

Art. 809.

§ 1. Do podziału nadwyżek sąd przystąpi po załatwieniu sprawozdania rachunkowego zarządcy.

§ 2. Sąd może na wniosek wierzyciela przystąpić do podziału złożonych kwot przed upływem okresu rachunkowego, jeżeli z zarządu uzyskano dostateczne środki do wypłaty.

Art. 810.

§ 1. W podziale uczestniczą wierzyciele, na rzecz których prowadzi się zarząd przymusowy, oraz wierzyciele hipoteczni co

do odsetek i inych powtarzających się świadczeń pieniężnych, chyba że zostali zaspokojeni bezpośrednio przez zarządcę.

§ 2. W podziale uczestniczyć mogą również inni wierzyciele, składający tytuł wykonawczy z dowodem doręczenia dłużnikowi wezwania do zapłaty.

Art. 811.

Przepisy o podziale sumy, uzyskanej przez egzekucję z nieruchomości, stosuje się odpowiednio przy podziale nadwyżek, uzyskanych przez zarząd przymusowy, z następującemi zmianami:

1) z sumy nadwyżek pokrywa się przedewszystkiem wydatki konieczne, które zarządca pokryć miał bezpośrednio z dochodów;

2) wierzytelności i inne prawa hipoteczne zabezpieczone, dla których nie prowadzi się egzekucji przez zarząd przymusowy, będą zaspokojone tylko co do odsetek i innych należności powtarzających się.

Dział II.

EGZEKUCJA ROSZCZEŃ NIEPIENIĘŻNYCH.

Art. 812.

§ 1. Jeżeli dłużnik ma wydać wierzycielowi rzecz ruchomą, komornik sądu, w którego okręgu rzecz się znajduje, odbierze ją dłużnikowi i wyda wierzycielowi.

§ 2. Jeżeli ze względu na rodzaj rzeczy niezwłoczne fizyczne jej przejęcie nie jest możliwe, komornik postąpi tak, jak prawo prywatne wymaga do objęcia posiadania.

Art. 813.

Jeżeli odebranej rzeczy nie można wydać wierzycielowi, komornik złoży ją do depozytu sądowego, albo odda na skład na koszt i niebezpieczeństwo wierzyciela.

Art. 814.

Jeżeli rzecz, należąca do dłużnika, znajduje się we władaniu osoby trzeciej, która nie zgadza się na jej oddanie, wierzyciel może zająć roszczenie, które służy dłużnikowi wobec tej osoby. W tym przypadku stosuje się odpowiednio przepisy o egzekucji z praw majątkowych.

Art. 815.

Jeżeli wierzyciel żąda, aby odebranie rzeczy odbyło się w jego obecności, komornik zawiadomi go o terminie, wyznaczonym do odebrania, a w razie niestawienia się wierzyciela nie przystąpi do wykonania.

Art. 816.

Jeżeli komornik nie znalazł u dłużnika rzeczy lub dokumentu, podlegających odebraniu, sąd na wniosek wierzyciela nakaże dłużnikowi, aby wyjawił gdzie one się znajdują, i aby stwierdził przysięgą, że oświadczenia jego są zgodne z prawdą. Przepisy o przysiędze wyjawienia majątku będą tu odpowiednio stosowane.

Art. 817.

§ 1. Jeżeli dłużnik ma wydać nieruchomość lub statek albo opróżnić pomieszczenie, komornik sądu, w którego okręgu one się znajdują, wezwie dłużnika do dobrowolnego wykonania w zakreślonym stosownie do okoliczności terminie, po którego bezskutecznym upływie dokona czynności, potrzebnych w celu wprowadzenia wierzyciela w posiadanie.

§ 2. W tym celu komornik usunie ruchomości, nie będące przedmiotem egzekucji, i odda je dłużnikowi a w razie zaś jego nieobecności pozostawi osobie dorosłej z pośród jego rodziny lub służby, a gdyby i to było niemożliwe ustanowi dozorcę, któremu odda ruchomości na koszt dłużnika.

§ 3. Jeżeli dłużnik pomimo wezwania ze strony dozorcy rzeczy nie odbierze sąd na wniosek dozorcy i po wysłuchaniu dłużnika zarządzi sprzedaż ruchomości przez licytację.

Art. 818.

Jeżeli w samym tytule egzekucyjnym nie postanowiono, że w razie niewykonania przez dłużnika w terminie mu zakreślonym czynności, którą z natury rzeczy może wykonać także inna osoba, wierzyciel będzie upoważniony do wykonywania tej czynności na koszt dłużnika, — wówczas sąd, w którego okręgu czynność ma być wykonana, na wniosek wierzyciela wezwie dłużnika do wykonania w terminie wyznaczonym, a po bezskutecznym upływie terminu upoważni wierzyciela do wykonania czynności na koszt dłużnika i przyzna wierzycielowi sumę, potrzebną do wykonania. Na postanowienie sądu służy zażalenie.

Art. 819.

§ 1. Jeżeli dłużnik ma wykonać czynność, której inna osoba za niego wykonać nie może, a której wykonanie zależy wyłącz-

nie od jego woli, sąd — jeżeli tego nie postanowiono już w samym tytule egzekucyjnym—na wniosek wierzyciela po wysłuchaniu stron zakreśli dłużnikowi termin do wykonania i zagrozi mu grzywną lub przymusem osobistym na przypadek, gdyby w zakreślonym terminie czynności nie wykonał.

§ 2. Jeżeli wykonanie czynności zależy od wydatków pieniężnych lub od dostarczenia materjałów, a obowiązek ich dostarczenia ciąży na wierzycielu — sam zaś tytuł egzekucyjny nie zawiera w tej mierze odpowiedniego postanowienia — sąd zagrozi dłużnikowi grzywną lub przymusem osobistym dopiero wtedy, gdy wierzyciel złoży w sądzie sumę potrzebną lub dostarczy dłużnikowi potrzebnych materjałów.

§ 3. Po upływie terminu, w którym dłużnik czynność miał wykonać, sąd na wniosek wierzyciela nałoży na dłużnika grzywnę lub zastosuje do niego przymus osobisty i jednocześnie, wyznaczając nowy termin do wykonania czynności, zagrozi surowszą grzywną lub dalszym przymusem osobistym.

§ 4. Jeżeli dłużnik na skutek przymusu osobistego zgłosi gotowość wykonania czynności, sąd postanowi zwolnić go niezwłocznie i zawiadomi o tem wierzyciela, a zarazem stosownie do okoliczności wyznaczy dłużnikowi odpowiedni termin do wykonania.

§ 5. Gdyby dłużnik po zwolnieniu zwlekał z wykonaniem czynności, sąd na wniosek wierzyciela po wysłuchaniu stron postanowi zastosowanie przymusu do końca wyznaczonego poprzednio czasu.

§ 6. Jeżeli dłużnik zgłosi się ponownie do wykonania, sąd może odmówić zwolnienia przed upływem powyższego czasu.

§ 7. Na postanowienia sądu służy zażalenie.

Art. 820.

§ 1. Jeżeli dłużnik ma obowiązek zaniechać pewnej czynności lub nie przeszkadzać czynności wierzyciela, sąd na wniosek wierzyciela po wysłuchaniu stron i stwierdzeniu, że dłużnik działał wbrew obowiązkowi, nałoży na niego grzywnę do tysiąca złotych lub zastosuje przymus osobisty na czas do dwuch tygodni. Tak samo sąd postąpi w razie dalszego wniosku wierzyciela.

§ 2. Ponadto sąd może na wniosek wierzyciela zobowiązać dłużnika do zabezpieczenia szkody, grożącej wierzycielowi wskutek dalszego działania dłużnika wbrew obowiązkowi. W postanowieniu sąd oznaczy wysokość i czas trwania zabezpieczenia.

§ 3. Jeżeli dłużnik po powstaniu tytułu egzekucyjnego dokonał zmiany sprzecznej ze swym obowiązkiem, sąd na wniosek wierzyciela po wysłuchaniu stron upoważni wierzyciela do usunięcia tej zmiany na koszt dłużnika i przyzna mu sumę na ten cel

potrzebną. W razie oporu ze strony dłużnika wierzyciel może żądać, aby sąd polecił komornikowi usunięcie oporu.

§ 4. Na postanowienia sądu służy zażalenie.

Art. 821.

§ 1. W jednem postanowieniu sąd może wymierzyć grzywnę nie wyższą niż tysiąc złotych, a przymus osobisty na czas nie dłuższy niż dwa tygodnie. Ogólna suma grzywien w tej samej sprawie nie może przewyższać dziesięciu tysięcy złotych, a ogólny czas przymusu osobistego — sześciu miesięcy.

§ 2. Zastosowanie jednego środka nie wyłącza następnego zastosowania środka drugiego. Oba środki nie mogą być stosowane jednocześnie.

Art. 822.

§ 1. W razie umożenia postępowania egzekucyjnego podlegają umożeniu także grzywny, choćby prawomocnie orzeczone, a jeszcze nie zapłacone.

§ 2. Obowiązek uiszczenia grzywny nie przechodzi na spadkobierców dłużnika.

Art. 823.

§ 1. Przymus osobisty wykonywa się przez osadzenie dłużnika w pomieszczeniu na ten cel przeznaczonem oddzielnie od osób pozbawionych wolności, w trybie postępowania karnego lub administracyjnego.

§ 2. Jeżeli dłużnik nie przebywa w okręgu sądu, który postanowił zastosować przymus osobisty, sąd ten zwróci się o wykonanie do sądu grodzkiego, w którego okręgu dłużnik przebywa.

Art. 824.

Zarządzając wykonanie przymusu osobistego na podstawie prawomocnego postanowienia, sąd wyda komornikowi na piśmie nakaz z odpowiedniem uzasadnieniem. Przystępując do wykonania nakazu, komornik nakaz ten doręczy dłużnikowi.

Art. 825.

O wykonanie przymusu względem dłużnika, pełniącego czynną służbę wojskową, sąd zwraca się do właściwej władzy wojskowej, przesyłając jej w tym celu nakaz.

Art. 826.

Przymus osobisty nie może być stosowany względem:

1) osób, niepodlegających sądom polskim;

2) wojskowych, należących do zmobilizowanej części wojska lub marynarki wojennej;

3) kierownika statku handlowego morskiego, który ma odpłynąć, tudzież względem osób, należących do załogi takiego statku.

Art. 827.

Przymus osobisty względem posła, senatora i sędziego może być zastosowany tylko z zachowaniem przepisów Konstytucji i prawa o ustroju sądów powszechnych.

Art. 828.

§ 1. Przymus względem osób, których zdrowie może być narażone na niebezpieczeństwo, nie będzie wykonywany aż do wyzdrowienia.

§ 2. Na wniosek jednej ze stron będzie zarządzone na jej koszt zbadanie stanu zdrowia dłużnika przez lekarza.

Art. 829.

Po uprawomocnieniu się postanowienia o przymusie względem osób duchownych, osób, będących w służbie państwowej lub samorządowej, oraz względem osób pełniących służbę w przedsiębiorstwie użyteczności publicznej, sąd zawiadomi władzę przełożoną dłużnika lub kierownictwo przedsiębiorstwa i uprzedzi je, że po upływie tygodnia wyda komornikowi odpowiedni nakaz.

Art. 830.

Z ważnej przyczyny sąd może zwolnić dłużnika od przymusu tymczasowo, nie dłużej jednak niż na tydzień.

Art. 831.

Wierzyciel obowiązany jest złożyć z góry komornikowi sumę, potrzebną na sprowadzenie dłużnika do miejsca osadzenia i na wyżywienie go przez czas trwania przymusu.

Dział III.

EGZEKUCJA CELEM ZNIESIENIA WSPÓŁWŁASNOŚCI NIERUCHOMOŚCI W DRODZE SPRZEDAŻY PUBLICZNEJ.

Art. 832.

W postępowaniu egzekucyjnem, mającem na celu zniesienie współwłasności nieruchomości w drodze sprzedaży publicznej, sto-

suje się odpowiednio przepisy o egzekucji z nieruchomości ze zmianami, wskazanemi w artykułach poniższych.

Art. 833.

Postępowanie może być wszczęte na wniosek każdego z współwłaścicieli, wymienionych w tytule egzekucyjnym, nakazującym sprzedaż.

Art. 834.

We wspisie hipotecznym o wszczętej egzekucji i w obwieszczeniu o licytacji należy podać, że egzekucja ma na celu zniesienie współwłasności.

Art. 835.

§ 1. Współwłaściciele mogą za wzajemną zgodą oszacować nieruchomość, oznaczyć najniższą cenę sprzedaży oraz ułożyć warunki licytacyjne, chyba że tytuł egzekucyjny inaczej stanowi. Jeżeli zgoda nie nastąpi, lub jedna z osób, mających prawo rzeczowe na nieruchomości, zgłosi sprzeciw co do oszacowania lub oznaczenia najniższej ceny, obowiązują w tej mierze przepisy prawa niniejszego o egzekucji z nieruchomości.

§ 2. Na postanowienie sądu, ustalające warunki licytacyjne, służy zażalenie.

Art. 836.

Egzekucja celem zniesienia współwłasności i egzekucja z nieruchomości mogą się toczyć jednocześnie. W razie sprzedaży nieruchomości w toku jednej z tych egzekucji drugą zawiesza się po uprawomocnieniu się postanowienia o przysądzeniu umarza się.

TYTUŁ TRZECI.

PRZEPISY O ZABEZPIECZENIACH.

Rozdział I.

PRZEPISY OGÓLNE.

Art. 837.

Celem zabezpieczenia roszczenia, którego rozpoznanie należy do sądu powszechnego, albo poddane zostało sądowi polubownemu i które nadaje się do egzekucji sądowej, sąd powszechny może na wniosek wierzyciela wydać zarządzenie tymczasowe, jeżeli

roszczenie jest wiarogodne, a niezabezpieczenie mogłoby wierzyciela pozbawić zaspokojenia.

Art. 838.

Zarządzenie tymczasowe wydaje się w drodze zabezpieczenia powództwa przy samem jego wytoczeniu, bądź w dalszym toku sprawy; w przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, zarządzenie tymczasowe może być wydane również przed wytoczeniem powództwa.

Art. 839.

§ 1. Dopuszczalne jest także zabezpieczenie roszczenia o przyszłe powtarzające się świadczenia, jeżeli stosunek prywatnoprawny między stronami nie sprzeciwia się wytoczeniu o to roszczenie powództwa.

§ 2. W tym przypadku zarządzenie tymczasowe jest dopuszczalne także po uzyskaniu przez wierzyciela wyroku, podlegającego wykonaniu, lecz tylko co do świadczeń, których termin spełnienia jeszcze nie nastąpił.

Art. 840.

Wydając zarządzenie tymczasowe przed wytoczeniem powództwa, sąd wyznaczy wierzycielowi termin, w którym powództwo powinno być wytoczone pod rygorem upadku zabezpieczenia. Termin ten nie może być dłuższy niż dwutygodniowy.

Art. 841.

§ 1. Rozpoznanie wniosku o zarządzenie tymczasowe przed wytoczeniem powództwa należy do sądu powszechnego, który byłby właściwy do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji.

§ 2. Wnioski o zarządzenie tymczasowe w toku procesu rozpoznaje sąd tej instancji, w której sprawa się toczy, a gdy sprawa toczy się w Sądzie Najwyższym — sąd pierwszej instancji.

§ 3. Wnioski o zarządzenie tymczasowe sąd rozpoznaje w składzie, w jakim podlega rozpoznaniu sprawa.

§ 4. Przewodniczący w przypadkach niecierpiących zwłoki może sam wydać zarządzenie tymczasowe. Wszakże w sprawach, rozpoznawanych w składzie trzech sędziów, przewodniczący przedstawi swe zarządzenie do rozpoznania właściwemu składowi na najbliższem posiedzeniu.

Art. 842.

§ 1. Wierzyciel we wniosku o zarządzenie tymczasowe powinien podać i uprawdopodobnić okoliczności, które usprawie-

dliwiają żądanie. Pozatem wniosek, jeżeli nie jest połączony z pozwem, powinien czynić zadość wszystkim warunkom pisma procesowego.

§ 2. We wniosku wierzyciel może także wskazać sumę, której złożenie przez dłużnika wystarcza do zabezpieczenia roszczenia.

Art. 843.

Sąd może rozpoznać wniosek o zarządzenie tymczasowe na posiedzeniu niejawnem, władny jest jednak wyznaczyć rozprawę.

Art. 844.

§ 1. Sąd, uwzględniając wniosek o zarządzenie tymczasowe, oznaczy dokładnie w postanowieniu roszczenie, które ma być zabezpieczone, oraz sposób i zakres zabezpieczenia.

§ 2. W razie potrzeby można zastosować jednocześnie kilka sposobów zabezpieczenia.

§ 3. Wykonanie zarządzenia tymczasowego sąd może uzależnić od złożenia przez wierzyciela kaucji celem zabezpieczenia roszczeń dłużnika o odszkodowanie z powodu wykonywania zarządzenia. Na kaucji tej będzie służyło dłużnikowi pierwszeństwo zaspokojenia.

Art. 845.

§ 1. Wszelkie zabezpieczenie roszczeń pieniężnych będzie na żądanie dłużnika zastąpione złożeniem przez niego do depozytu sądowego odpowiedniej sumy. Na sumie tej będzie służyło wierzycielowi pierwszeństwo zaspokojenia.

§ 2. Zabezpieczenie roszczeń niepieniężnych może być stosownie do okoliczności również w ten sam sposób zastąpione. Nie dotyczy to jednak zabezpieczenia w sprawach o prawo własności, chyba że strony na to się godzą.

Art. 846.

Dłużnik w każdym czasie może żądać uchylenia lub zmiany zabezpieczenia. W tym przypadku wyznaczona będzie rozprawa oddzielnie lub łącznie z rozpoznaniem istoty sprawy.

Art. 847.

Na postanowienie sądu pierwszej instancji co do zarządzeń tymczasowych służy zażalenie. Od postanowienia sądu drugiej instancji niema środka odwoławczego.

Art. 848.

§ 1. Postanowienie sądu, uwzględniające wniosek o zarządzenie tymczasowe, jest natychmiast wykonalne.

§ 2. Zażalenie wstrzymuje wykonanie postanowienia, uchylającego lub zmieniającego zarządzenie tymczasowe.

§ 3. Do wykonania zarządzeń tymczasowych stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu egzekucyjnem.

Art. 849.

Koszty postępowania o zarządzenie tymczasowe, wszczętego przed wytoczeniem powództwa, ponosi wierzyciel, jeżeli w terminie przepisanym nie wytoczył powództwa. W tym przypadku pozwany może w ciągu dwóch tygodni od upływu tego terminu złożyć w sądzie wniosek o przyznanie mu kosztów.

Art. 850.

§ 1. Jeżeli wierzyciel nie wytoczył powództwa w terminie przepisanym lub cofnął wniesiony pozew, albo gdy powództwo jego zostało oddalone, dłużnik ma przeciwko wierzycielowi roszczenie o wynagrodzenie szkód i strat, poniesionych wskutek wykonania zabezpieczenia. Roszczenie to wygasa po upływie roku od chwili jego powstania.

§ 2. Wierzyciele, którzy łącznie wykonali zabezpieczenie, odpowiadają za szkody i straty solidarnie.

§ 2. Jeżeli w ciągu miesiąca od chwili powstania roszczenia o odszkodowanie dłużnik nie wytoczy powództwa, sąd zwróci kaucję wierzycielowi.

Uwagi o komentarzu do taksy.

Naogół komentarz pana Alexandrowicza jest dobry i rzeczowy nie można natomiast zgodzić się z interpretacją dwu punktów taksy a mianowicie:

1) Na str. 16 broszurki (wydano nakładem autora, odbito w drukarni Ilustrowanego Kurjera Pomorskiego w Starogardzie) w komentarzu do § 7 taksy powiedziano: ,,Przyłączenie się wierzyciela do zajęcia w egzekucji z nieruchomości (art. 659 k. p. c.) nie uzasadnia pobrania osobnej opłaty''.

Nie ma uzasadnienia pobrania od takiego wniosku opłat stosunkowych (§ 7 i 8) gdyż w § 8 p. 1 nie wymienia się art. 659 k. p. c., natomiast od wniosku takiego należą opłaty ryczałtowe na wydatki (§ 16 p. 1a) gdyż chodzi tu o wniosek wszczęcia egzekucji z nieruchomości.

2) Na str. 37 w komentarzu do § 15, w punkcie 2 autor wyraża zdanie że niemal wszystkie doręczenia w postępowaniu egzekucyjnem nie podlegają opłacie na rzecz komornika po 10 gr. od każdego doręczenia z tytułu zwrotu wydatków.

Autor w ten sposób interpretuje § 15 taksy że opłacie tej mają podlegać tylko doręczenia ,,niewymienione'' w kodeksie postępowania cywilnego, a więc doręczenia uskutecznione w trybie art. 544, 584 § 2, 686 § 1, 639 § 2, 641 § 2, 653 § 2, 654 i innych rzekomo mają niepodlegać opłacie za doręczenie na rzecz komornika.

Autor twierdzi że interpretowanie § 15 taksy w tym sensie że wszystkie doręczenia w toku postępowania egzekucyjnego za wyjątkiem wymienionych w § 9 i 14 taksy, opłacie tej podlegają, jest mylne i nawet pozbawione logiki.

Chyba wręcz odwrotnie, interpretację autora należy uważać za nielogiczną, gdyż tak ze względu na przepisy § 14 i 16 taksy jak i ze względu na układ i użycie znaków pisarskich § 15 taksy widocznem jest że intencją ustawodawców było orzeczenie że komornik za każde doręczenie niewymienione w § 9 i 14 taksy pobierze po 40 gr.

Zdanie autora jest nielogiczne i ze względu na przepisy § 14 i 16 taksy, gdyż § 14 przewiduje zwrot wydatków gotówkowych poniesionych za doręczenia uskutecznione za pośrednictwem organów gminnych, więc czyż autor będzie uważał za słuszne i logiczne, że w jednej sprawie będzie policzone 60 gr. za doręczenie uskutecznione przez organ gminny, a w innej znowuż to samo doręczenie dokonane we własnym zakresie przez komornika będzie dokonane bez zwrotu kosztów, lub ryczałtu na ten wydatek.

Przepisy § 16 przekonują również że ustawodawca miał na względzie ustalenie zasady że komornik pobiera na rzecz swoją

po 40 gr. za każde doręczenie uskutecznione przez niego w toku sądowego postępowania egzekucyjnego, gdyż § ten (16) przewiduje tylko zwrot wydatków **„za sporządzenie“** wezwań, zawiadomień, ogłoszeń protokułów i innych pism w toku postępowania egzekucyjnego, natomiast nie ma to żadnej wzmianki o zwrocie wydatków za doręczenia.

Stanisław Paderewski.

Dział informacyjny.

Bank Polski a koszta egzekucyjne.

Bank Polski zwrócił się do Zarządu Głównego Zrzeszenia K. S. z prośbą aby Koledzy nie żądali od Banku zaliczek na koszta egzekucyjne zgóry, bowiem jak Bank, tak i komornicy mają kłopoty z rozliczaniem, a koszta egzekucyjne po zakończeniu czynności będą przez Bank niezwłocznie przesyłane.

Mając na względzie wysoce poważny charakter Banku Polskiego, podając powyższe do wiadomości Kolegów, zalecamy zastosowanie się do prośby Banku Polskiego.

KOLEDZY!

POPIERAJCIE

WŁASNE PISMO!

PRENUMERUJCIE

„Egzekucję Sądową"

NADSYŁAJCIE MATERJAŁY

DOTYCZĄCE NASZEGO ZAWODU.

Drukarnia „SIŁA", Warszawa, Marszałkowska 71. Tel. 8-34-48.